Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 21. januára 2021 *

„Odvolanie – Prístup k dokumentom inštitúcií Európskej únie – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Článok 10 – Odmietnutie prístupu – Žaloba proti rozhodnutiu Európskeho parlamentu o odmietnutí prístupu k dokumentu, ktorá bola podaná na Všeobecný súd Európskej únie – Zverejnenie komentovaného dokumentu treťou osobou po podaní žaloby – Zastavenie konania Všeobecným súdom z dôvodu zániku záujmu na konaní – Nesprávne právne posúdenie“

Vo veci C-761/18 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 3. decembra 2018,

**Päivi Leino-Sandberg**, bydliskom v Helsinkách (Fínsko), v zastúpení: O. W. Brouwer a B. A. Verheijen, advocaten, ako aj S. Schubert, Rechtsanwalt,

odvolateľka,

ktorú v konaní podporujú:

**Fínska republika**, v zastúpení: M. Pere, splnomocnená zástupkyňa,

**Švédske kráľovstvo**, v zastúpení: pôvodne A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg a H. Eklinder, neskôr C. Meyer-Seitz, H. Shev a H. Eklinder, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastníci konania v odvolacom konaní,

ďalší účastník konania:

**Európsky parlament**, v zastúpení: C. Burgos, I. Anagnostopoulou a L. Vétillard, splnomocnené zástupkyne,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, sudcovia M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos a I. Jarukaitis (spravodajca),

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. júla 2020,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Pani Päivi Leinová-Sandbergová sa svojím odvolaním domáha zrušenia uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 20. septembra 2018, Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neuverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2018:628), ktorým Všeobecný súd rozhodol, že sa zastavuje konanie o jej žalobe o neplatnosť rozhodnutia Európskeho parlamentu A(2016) 15112 z 3. apríla 2017 (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ktorým jej bol odmietnutý prístup k rozhodnutiu Parlamentu A(2015) 4931 z 8. júla 2015, adresovanému pánovi Emiliovi De Capitanimu.

### Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Odvolateľka, profesorka medzinárodného a európskeho práva na University of Eastern Finland (Východofínska univerzita), predložila Parlamentu v rámci dvoch výskumných projektov týkajúcich sa transparentnosti v trialógoch žiadosť o prístup k dokumentom tejto inštitúcie. V tejto súvislosti konkrétne požiadala o prístup k rozhodnutiu Európskeho parlamentu A(2015) 4931 z 8. júla 2015, ktorým bol pánovi De Capitanimu odmietnutý úplný prístup k dokumentom LIBE-2013-0091-02 a LIBE-2013-0091-03 (ďalej len „rozhodnutie A(2015) 4931“ alebo „požadovaný dokument“). Týmto rozhodnutím Parlament v podstate odmietol pánovi De Capitanimu prístup k štvrtému stĺpcu dvoch tabuliek vypracovaných v rámci prebiehajúcich trialógov.

3 Uvedené rozhodnutie bolo predmetom žaloby o neplatnosť, ktorú podal pán De Capitani, zapísanej do registra kancelárie Všeobecného súdu 18. septembra 2015 pod spisovou značkou T-540/15. Medzičasom pán De Capitani uverejnil tento dokument tým, že ho sprístupnil online na blogu (ďalej len „sporný dokument“).

4 Sporným rozhodnutím Parlament odmietol odvolateľke prístup k požadovanému dokumentu z dôvodu, že zverejnenie tohto dokumentu, ktorý jeho adresát napadol na Všeobecnom súde a súdne konanie stále prebiehalo, by porušovalo ochranu súdnych konaní zakotvenú v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

5 Rozsudkom z 22. marca 2018, De Capitani/Parlament (T-540/15, EU:T:2018:167), Všeobecný súd zrušil rozhodnutie A(2015) 4931.

### Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté uznesenie

6 Odvolateľka návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 6. júla 2017 podala žalobu o neplatnosť napadnutého rozhodnutia. Fínska republika a Švédske kráľovstvo podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov odvolateľky.

7 Dňa 14. novembra 2017 Všeobecný súd opatrením na zabezpečenie priebehu konania prijatým na základe článku 89 svojho rokovacieho poriadku najmä požiadal odvolateľku, aby uviedla, či sa domnieva, že získala zadosťučinenie, keďže už má možnosť nahliadnuť do sporného dokumentu na

internete. Dňa 27. marca 2018 Parlament samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu podľa článku 130 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku podal návrh na zastavenie konania.

8 Dňa 20. apríla 2018 odvolateľka podala do kancelárie Všeobecného súdu svoje pripomienky k návrhu na zastavenie konania, pričom navrhla, aby Všeobecný súd tento návrh zamietol.

9 Napadnutým uznesením Všeobecný súd rozhodol, že konanie o žalobe odvolateľky sa zastavuje, keďže po zverejnení sporného dokumentu na internete sa uvedená žaloba stala bezpredmetnou. Všeobecný súd vylúčil uplatnenie judikatúry, podľa ktorej si žalobca môže zachovať záujem na zrušení aktu inštitúcie Únie, aby sa predchádzalo tomu, že sa bude v budúcnosti opakovať protiprávnosť, ktorou je tento akt údajne poznačený. Podľa Všeobecného súdu zamietnutie zo strany Parlamentu malo jednorazovú a konjunkturálnu povahu.

## Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

10 Odvolateľka vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté uznesenie,

– rozhodol s konečnou platnosťou o spore,

– uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania a

– uložil vedľajším účastníkom konania povinnosť znášať vlastné trovy konania.

11 Fínska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté uznesenie a

– vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

12 Švédske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté uznesenie a

– rozhodol s konečnou platnosťou o spore.

13 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

## O odvolaní

14 Odvolateľka na podporu svojho odvolania uvádza dva odvolacie dôvody. Svojím prvým odvolacím dôvodom Všeobecnému súdu vytýka, že dospel k záveru, že žaloba sa stala bezpredmetnou a že konanie sa zastavuje. Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že rozhodol, že uverejnenie sporného dokumentu treťou osobou spôsobilo stratu jej záujmu na konaní.

### *O prvom dôvode*

*Argumentácia účastníkov konania*

15 Svojím prvým odvolacím dôvodom, ktorý obsahuje dve výhrady, odvolateľka v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že uverejnenie sporného dokumentu na internete jeho adresátom spôsobilo, že žaloba na prvom stupni sa stala bezpredmetnou.

16 Odvolateľka na jednej strane tvrdí, že Všeobecný súd porušil zásadu vyplývajúcu z rozsudku zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia (C-57/16 P, EU:C:2018:660), podľa ktorej predmet sporu zostáva zachovaný napriek tomu, že požadované dokumenty boli uverejnené, ak inštitúcia, ktorá pôvodne zamietla prístup k týmto dokumentom, nezrušila svoje rozhodnutie. V prejednávanej veci pritom Parlament sporné rozhodnutie nezrušil.

17 Na druhej strane odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že uplatnil príliš prísne a nesprávne kritérium, keď sa obmedzil na skúmanie otázky, či mohla „úplne zákonne“ použiť sporný dokument po tom, čo ho pán De Capitani uverejnil na svojom blogu. Zatiaľ čo pán De Capitani totiž sám uviedol, že uverejnená verzia požadovaného dokumentu je „verziou, v ktorej zvýraznil časti a vložil do nej komentáre“, odvolateľka zdôrazňuje, že jej postavenie výskumnej pracovníčky, spojené s dodržiavaním univerzitných noriem kvality, objektívnosti a etiky jej ukladá povinnosť používať len informácie získané z autentických zdrojov. Okrem toho z predmetu nariadenia č. 1049/2001 nevyplýva, že toto nariadenie sa má vykladať v tom zmysle, že uverejnenie dokumentu treťou osobou môže nahradiť verejný prístup poskytnutý dotknutou inštitúciou podľa toho istého nariadenia.

18 Fínska a švédska vláda podporujú argumentáciu odvolateľky a domnievajú sa, že predmet žaloby nezanikol.

19 Fínska vláda konkrétne poznamenáva, že podľa jej vedomostí Súdny dvor nikdy nedospel k záveru, že zverejnenie dokumentu treťou osobou je relevantné na účely posúdenia, či vo veci týkajúcej sa uplatnenia nariadenia č. 1049/2001 pretrváva záujem žalobcu. Táto vláda navyše tvrdí, že situácie, ktoré nastali vo veciach vedúcich k vydaniu uznesenia z 11. decembra 2006, Weber/Komisia (T-290/05, neuverejnené, EU:T:2006:381), ako aj rozsudkov z 3. októbra 2012, Jurašinović/Rada (T-63/10, EU:T:2012:516), a z 15. októbra 2013, European Dynamics Belgium a i./EMA (T-638/11, neuverejnený EU:T:2013:530), na ktoré Všeobecný súd odkázal v bode 27 napadnutého uznesenia, sa odlišujú od situácie, ktorá nastala v prejednávanej veci.

20 Parlament navrhuje zamietnuť prvý odvolací dôvod.

21 Parlament jednak zdôrazňuje, že skutočnosti, ktorými sa vyznačuje prejednávaná vec, a skutočnosti, ktoré viedli k vydaniu rozsudku zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia (C-57/16 P, EU:C:2018:660), sa od seba odlišujú, a úvahy, ktoré Súdny dvor uvádza v uvedenej veci, nemožno prebrať do prejednávanej veci. Jediným spoločným bodom uvedeného rozsudku a prejednávanej veci je skutočnosť, že dotknutá inštitúcia nezrušila sporné rozhodnutie.

22 Na druhej strane Parlament tvrdí, že tvrdenie týkajúce sa noriem kvality a nemožnosti akademika spoľahnúť sa na internet nebolo vznesené v konaní pred Všeobecným súdom. Ide teda o nový žalobný dôvod, ktorý rozširuje predmet sporu a ktorý musí byť v dôsledku toho zamietnutý ako neprípustný.

23 Okrem toho Parlament poznamenáva, že Všeobecný súd ani nekonštatoval, že uverejnenie sporného dokumentu pánom De Capitanim mohlo platne nahradiť verejný prístup, ani to neskúmal, ale len posúdil, či ho odvolateľka mohla zákonne používať na účely svojej akademickej práce.

24 Pokiaľ ide navyše o tvrdenie fínskej vlády, podľa ktorého odvolateľka nemohla mať úplnú istotu, pokiaľ ide o legitimitu uverejnenia a používania sporného dokumentu, Parlament tvrdí, že nikdy nevyjadrila pochybnosti o tom, že pán De Capitani, adresát požadovaného dokumentu, bol skutočne osobou, ktorá sporný dokument uverejnila. Parlament sa domnieva, že v tejto súvislosti neexistuje žiadna pochybnosť.

25 Parlament napokon zdôrazňuje, že na rozdiel od toho, čo tvrdí fínska vláda, z judikatúry citovanej v napadnutom uznesení vyplýva, že Všeobecný súd vymedzil všeobecné kritérium, keď rozhodol, že žaloba o neplatnosť rozhodnutia o odmietnutí prístupu k dokumentom sa stáva bezpredmetnou v prípade, ak tieto dokumenty sprístupnila tretia osoba, pričom žiadateľ má v skutočnosti prístup k týmto dokumentom a môže ich využiť rovnako zákonne, ako keby ich získal na základe žiadosti podanej podľa nariadenia č. 1049/2001.

*Posúdenie Súdnym dvorom*

26 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľka podporovaná fínskou a švédskou vládou v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že žaloba sa stala bezpredmetnou. Na jednej strane v rámci prvej výhrady tvrdí, že vzhľadom na to, že Parlament nezrušil sporné rozhodnutie, si žaloba zachováva svoj predmet. Na druhej strane v druhej výhrade tvrdí, že Všeobecný súd uplatnil príliš prísne a nesprávne kritérium, keď sa obmedzil na skúmanie otázky, či mohla zákonne použiť sporný dokument po tom, čo ho v znení obsahujúcom komentáre a zvýraznenia na internete zverejnila tretia osoba, hoci postavenie odvolateľky ako akademickej výskumnej pracovníčky jej ukladá povinnosť používať len informácie získané z autentických zdrojov.

27 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti uvedenú v bode 22 tohto rozsudku založenú na tom, že druhá výhrada nebola vznesená v konaní pred Všeobecným súdom, treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora platí, že ak by sa účastníkovi konania v konaní pred Súdnym dvorom umožnilo po prvýkrát uviesť dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Všeobecným súdom, umožnilo by sa mu tým predložiť Súdnemu dvoru spor v širšom rozsahu, ako bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody, ktoré boli pred ním prejednané. Tvrdenie, ktoré nebolo predložené na prvom stupni, však nepredstavuje nový neprípustný dôvod v štádiu odvolania, ak je považované za rozšírenie argumentácie, ktorá už bola v žalobe na Všeobecnom súde uvedená v rámci predloženého žalobného dôvodu (rozsudok z 10. apríla 2014, Areva a i./Komisia, C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 113 a 114, ako aj citovaná judikatúra).

28 V prejednávanej veci treba uviesť, že odvolateľka v podstate v bode 3 svojich pripomienok k návrhu na zastavenie konania predložených Všeobecnému súdu tvrdila, že dokument nemožno považovať za „uverejnený“ v pravom zmysle slova, ak bol sprístupnený na internete jednotlivcom, keďže takéto zverejnenie nie je porovnateľné s prístupom, ktorý inštitúcia poskytla tomuto jednotlivcovi, alebo s uverejnením tohto dokumentu touto inštitúciou.

29 Preto platí, že hoci odvolateľka v prvostupňovom konaní výslovne nekonštatovala, že má postavenie výskumníčky, od ktorej sa vyžaduje rešpektovanie akademických noriem kvality a objektivity, podľa ktorých môže používať len informácie získané z autentických zdrojov, druhá výhrada založená na tom, že Všeobecný súd uplatnil príliš prísne a nesprávne kritérium, keď na základe skutočnosti, že odvolateľka mohla zákonne použiť sporný dokument po jeho uverejnení treťou osobou, je rozšírením argumentácie, ktorú uviedla pred Všeobecným súdom.

30 Za týchto podmienok je druhá výhrada prvého odvolacieho dôvodu prípustná.

31 Pokiaľ ide o dôvodnosť prvého odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 27 napadnutého uznesenia pripomenul svoju judikatúru, podľa ktorej „sa žaloba o neplatnosť rozhodnutia o odmietnutí prístupu k dokumentom stáva bezpredmetnou, ak boli predmetné dokumenty sprístupnené treťou osobou, pričom žiadateľ môže mať prístup k týmto dokumentom a využiť ich rovnako zákonne, ako keby ich získal na základe svojej žiadosti podanej podľa nariadenia č. 1049/2001“. Navyše v bode 28 tohto uznesenia Všeobecný súd konštatoval, že „keďže úplné znenie [sporného] dokumentu bolo sprístupnené samotným adresátom tohto dokumentu, takže niet pochybností o tom, že odvolateľka ho mohla zákonne použiť na účely svojej akademickej práce“, táto judikatúra sa v prejednávanej veci uplatňuje o to viac.

32 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí záujem žalobcu na konaní vzhľadom na predmet žaloby existovať v okamihu podania žaloby, inak je takáto žaloba neprípustná. Tento predmet sporu, ako aj záujem na konaní musia pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, v opačnom prípade musí byť konanie zastavené, čo predpokladá, že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (rozsudky z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 61; z 23. novembra 2017, Bionorica a Diapharm/Komisia, C-596/15 P a C-597/15 P, EU:C:2017:886, body 84 a 85; zo 6. septembra 2018, Bank Mellat/Rada, C-430/16 P, EU:C:2018:668, bod 50, ako aj zo 17. októbra 2019, Alcogroup a Alcodis/Komisia, C-403/18 P, EU:C:2019:870, bod 24).

33 V prejednávanej veci treba konštatovať, že hoci bol sporný dokument zverejnený treťou osobou, Parlament formálne nezrušil sporné rozhodnutie, takže na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd, najmä v bodoch 27 a 28 napadnutého uznesenia, predmet sporu zostal zachovaný (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 45 a citovanú judikatúru).

34 Na účely overenia, či mal Všeobecný súd meritórne rozhodnúť, treba teda v súlade s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 32 tohto rozsudku preskúmať, či sa odvolateľka mohla napriek tomuto zverejneniu ešte dovolávať záujmu na konaní, čo znamená určiť, či odvolateľka uvedeným zverejnením dosiahla úplné zadosťučinenie s ohľadom na ciele, ktoré sledovala svojou žiadosťou o prístup k predmetnému dokumentu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 47).

35 Na úvod treba uviesť, že hoci je pravda, že záujem na konaní, ktorý musí pretrvávať až do vyhlásenia súdneho rozhodnutia, inak sa konanie zastaví, predstavuje procesnú podmienku nezávislú od hmotného práva uplatniteľného na meritum veci, nemožno ho oddeliť od tohto práva, keďže existencia záujmu na konaní sa posudzuje vzhľadom na vecný návrh, ktorý bol formulovaný v návrhu na začatie konania.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nariadenie č. 1049/2001 je v súlade s jeho odôvodnením 1 súčasťou vôle normotvorcu Únie, vyjadrenej v článku 1 druhom odseku ZEÚ, vytvoriť nové štádium v procese vytvárania stále užšieho zväzku medzi národmi Európy, v ktorom sa rozhodnutia prijímajú čo najotvorenejším spôsobom a čo najbližšie k občanom (rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 73 a citovaná judikatúra).

37 Tento základný cieľ Únie sa tiež odzrkadľuje jednak v článku 15 ods. 1 ZFEÚ, ktorý najmä stanovuje, že inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie dodržiavajú v čo najväčšej možnej miere zásadu otvorenosti, pričom táto zásada je taktiež potvrdená v článku 10 ods. 3 ZEÚ a v článku 298 ods. 1 ZFEÚ, a jednak v zakotvení práva na prístup k dokumentom v článku 42 Charty základných práv Európskej únie (rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 74 a citovaná judikatúra).

38 Z tohto hľadiska je cieľom nariadenia č. 1049/2001, ako uvádzajú jeho odôvodnenie 4 a článok 1, priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií (rozsudok z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 33).

39 Na tento účel článok 2 nariadenia č. 1049/2001 vo svojom odseku 1 stanovuje, že „každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení“, a vo svojom odseku 4 dodáva, že „bez toho, aby boli dotknuté články 4 a 9 [tohto nariadenia], sa dokumenty sprístupnia verejnosti buď na základe písomnej žiadosti, alebo priamo v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra“.

40 Toto nariadenie tak stanovuje jednak v zásade právo každej osoby na prístup k dokumentom inštitúcie a jednak v zásade povinnosť inštitúcie umožniť prístup k svojim dokumentom.

41 Článok 4 uvedeného nariadenia taxatívne vymenúva výnimky z práva na prístup k dokumentom inštitúcií, na základe ktorých môžu inštitúcie odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, ak by jeho zverejnenie porušilo jeden zo záujmov chránených týmto článkom 4 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. novembra 2013, Jurašinović/Rada, C-576/12 P, EU:C:2013:777, bod 44 a citovanú judikatúru).

42 Pokiaľ ide o článok 10 toho istého nariadenia, ktorý sa týka spôsobu prístupu k dokumentom na základe žiadosti, vo svojom odseku 1 stanovuje, že tento prístup „[má žiadateľ]… buď priamo na mieste nahliadnutím do [dokumentov], alebo obdrží ich kópiu vrátane elektronickej kópie v prípade jej dostupnosti podľa toho, ktorý spôsob žiadateľ uprednostní“.

43 Okrem toho treba poznamenať, že článok 10 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že „orgán si môže splniť svoju povinnosť poskytnúť prístup k dokumentom tak, že žiadateľa informuje o tom, ako môže požadovaný dokument získať“, ale to len v prípade, „ak dokument už bol uvoľnený na zverejnenie príslušným orgánom a je žiadateľovi ľahko prístupný“.

44 Dotknutá inštitúcia si teda tým, že informuje žiadateľa o prostriedkoch získania požadovaného dokumentu, ktorý už sprístupnila, splní svoju povinnosť umožniť prístup k tomuto dokumentu, ako keby ho sama priamo odoslala žiadateľovi. Takáto informácia totiž predstavuje podstatný predpoklad na potvrdenie úplnosti, správnosti a zákonnosti použitia požadovaného dokumentu.

45 Nemožno sa naopak domnievať, že dotknutá inštitúcia splnila svoju povinnosť poskytnúť prístup k dokumentu len na základe skutočnosti, že tento dokument bol zverejnený treťou osobou a že žiadateľ sa s ním oboznámil.

46 Na rozdiel od situácie, keď dotknutá inštitúcia sama zverejnila dokument, a tak žiadateľovi umožnila oboznámiť sa s ním a zákonne ho použiť, zaručujúc úplnosť a správnosť tohto dokumentu, dokument zverejnený treťou osobou nemožno považovať za úradný dokument ani za dokument vyjadrujúci oficiálne stanovisko inštitúcie, ak táto inštitúcia jednoznačne nepotvrdí, že to, čo bolo získané, pochádza od nej a vyjadruje jej oficiálne stanovisko.

47 Ak by sa uplatnilo stanovisko zastávané Parlamentom, ktoré Všeobecný súd prijal, inštitúcia by bola zbavená svojej povinnosti poskytnúť prístup k požadovanému dokumentu, hoci by nebola splnená žiadna z podmienok umožňujúcich jej vyhnúť sa tejto povinnosti stanovenej v nariadení č. 1049/2001.

48 Preto sa v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď odvolateľka získala len prístup k spornému dokumentu sprístupnenému treťou osobou, a Parlament pokračuje v odmietaní prístupu k požadovanému dokumentu, nemožno domnievať, že odvolateľka získala prístup k uvedenému dokumentu v zmysle nariadenia č. 1049/2001 ani že by tak stratila záujem domáhať sa zrušenia rozhodnutia Parlamentu, ktorým jej bol odmietnutý prístup k tomuto dokumentu len z dôvodu tohto

zverejnenia. V takejto situácii si odvolateľka naopak zachováva skutočný záujem na získaní prístupu k overenej verzii požadovaného dokumentu v zmysle článku 10 ods. 1 a 2 tohto nariadenia, ktoré zaručuje, že táto inštitúcia je jeho autorom a že tento dokument vyjadruje jej oficiálne stanovisko.

49 V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 27 a 28 napadnutého uznesenia považoval sprístupnenie dokumentu treťou osobou za rovnocenné so sprístupnením požadovaného dokumentu zo strany dotknutej inštitúcie v zmysle nariadenia č. 1049/2001, a v bode 37 tohto uznesenia vyvodil, že je namieste zastaviť konanie o žalobe odvolateľky z toho dôvodu, že vzhľadom na to, že dokument bol zverejnený treťou osobou, odvolateľka mohla mať k nemu prístup a použiť ho rovnako zákonne, ako keby bolo vyhovené jej žiadosti podanej podľa tohto nariadenia.

50 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné vyhovieť prvému odvolaciemu dôvodu a zrušiť napadnuté uznesenie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia tohto odvolacieho dôvodu alebo druhý odvolací dôvod.

## O žalobe podanej na Všeobecný súd

51 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok vo veci samej, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie.

52 Keďže Všeobecný súd v prejednávanej veci vyhovel návrhu Parlamentu na zastavenie konania bez toho, aby meritórne preskúmal žalobu odvolateľky, Súdny dvor sa domnieva, že stav konania nedovoľuje, aby sám vydal konečný rozsudok. Vec preto treba vrátiť Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

## O trovách

53 Vzhľadom na to, že vec sa vracia Všeobecnému súdu, o trovách konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 20. septembra 2018, Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neuverejnené, EU:T:2018:628), sa zrušuje.**

2. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie.**

3. **O trovách konania sa rozhodne neskôr.**

Podpisy